

(המשך מעמוד 19)

להפוך ל"בעליהבית" שעל פיו יישק דבר.

לנוכח הפיכת הקבוצה לאימפריה כלכלית לתקשורת גם ההנהלה להסתגל למציאות החדשה. זמן רב נמשכו ההתלחשויות על סדר-הימנהל לא תקינים, עד שבסופו של דבר נשלח לחקר בעניין מבקר אגודת מכביי חיפה, בן-ציון בומס, ותוצאות עבודתו הלא הן כתובות ב"רו"ח בומס", שרק חלק ממנו נחשף לציבור.

במיוחד הסעירה את דעת-הקהל שעוריינת נסיעותיהם של כמה מחברי ההנהלה עם הקבוצה לחולל בליויות נשותיהם על חשבון מכבי. שורה של עבירות, לכאורה, בשל אי ניקוי מס הכנסה על חלק ממשכורות השחקנים וקיומה של "קופה ב" סודית, נמצאות עדיין בחקירת המשטרה.

שיחרור

במחיר שתיקה

"פ יצוין" הפרשיות גרם, זמן קצר לפני פתיחת מישחקי הליגה, להתפטרות יו"ר ההנהלה, צבי וייצנר, וחלק מחבריו, ולמינוי הנהלה חדשה ברשות יצחק אביעד. מבקר האגודה, בומס, חשף ב"רו"ח שלו מימצאים חמורים של ליקויים במינהל תקין.

מועצת-האגודה נבהלה, כנראה, ממימצאיו, והעדיפה "להורות לו על עבודתו", דרך מנומסת להיריחו. גם כיום אין שום הנוגעים בדבר להרבות במילים. "אני מנוע מלדבר על העבר", אומר וייצנר. "עשיתי עבודה, מסרתי אותה והו". אומר המבקר בומס.

"מעשים כמו נסיעת-חינם של נשות עסקנים הינם מעשים חמורים והאנשים שפעלו כך לא ממשכים בתפקידהם. עם זאת, היו נושאים שנופחו מעל לכל פרופורציה", אומר יו"ר אגודת מכביי חיפה, דניאל אסנין.

ערב העונה שוחררו באופן מפתיע ובקלות יחסית רבים משחקני-הקבוצה, אחרי שבועה הקודמת ניהלו קברניט סיה קרב ארוך ועקשני על מנת להחזיק בזהאי ארמלי שביקש לעבור להפועל ת"א.

ברור מן, עמוד-התווך של מכבי, שוחרר באופן מתמיה ביותר ללא כל תמורה. מן היה ידוע כשחקן ביקורתי ביותר שלא אחת יצא בתיקשות כנגד המאמן ההנהלה. מאז שוחרר הוא שומר על שתיקה.

גם יתר השחקנים שומרים על שתיקה מלאה ואינם מבקרים את קבר-ציהאם שלהם. האם ידוע משהו על מימצאי דו"ח בומס הגלויים והסמויים? האם שיחרורם ניקנה בחמיר השחקני? שאלות אלה ישארו כנראה פתוחות.

מכבי חיפה, שתקציבה השנתי כמיליון וחצי דולר, פי כמה וכמה מתקציב רוב קבוצות הליגה הלאומית, הולכת ורובקת. מסתבר, שמשכורות של 40.000 ועד 80.000 דולר לכדור-גלנים מהדרג הראשון, ושל 20.000 ועד 40.000 דולר לכדור-גלנים מהדרג השני, אינן מהוות תמריץ מספיק בכדורגל הישראלי של 1988.

כיום הפוך למשכורות הגבוהות מדרשת הקבוצה בתחתית הליגה. מקום 11 מתוך 14 קבוצות ה"לאומית", עם 25 נקודות מ-23 מישחקים. זה לא נעים, מורה שחקניה אכזרים אנכורט. "התחושה קשה וניתן רק לקוות שבשנה הבאה יהיה טוב יותר."

יו"ר הנהלת הקבוצה החדש, יצחק אביעד, מעדיף שלא להרבות במילים לגבי תכניתו לעונה הבאה — "אני מרבו על זה כרגע", אומר אביעד. "אני בונה את הקבוצה לקראת השנה הבאה, ובניתיים אין מה להגיד."

נכון להיום גם אחרוני אוהריה המושבעים של מכבי-חיפה מיואשים. הקבוצה שתרמה שישה שחקנים (4 שחקני-הווה ושני שחקני-עבר) לסגל הנבחרת הלאומית השהוה אתה באוקיאניה, מהווה את אחת האכזבות הגירולות של הכדורגל הישראלי השנה.

הצופים במישחקיה מתמעטים, ותמו קריאות האימפריה "ויש אליפות". שיר אחר מתנגן בעירייה-כרמל. שיר שליכת ירוקה.

אהרון מאיר לקה בהתקף לב אחר שהועמד לדין בגלל המניות הבנקאיות. דפנה ברק ביקרה אותו.

רחל אבנר, העולם הזה

אהרון מאיר לא נראה מרוכא במיוחד, כיום הראשון שעבר, כשפתח לפני את הדלת של חדרו במלון פלאזה, בטריינינג שחור-מבוק וב-סברפים חביב. קשה היה לרעת, על-פי מראהו, שזהו האדם שהשתחרר זה עתה מבית-החולים איכילוב, והמחלים מהתקף-לב.

ציפורה, אשתו, נראתה מבועתת בהרבה ממנו. הבעתה הרביקה גם אותי, כשתיאר בפשטות את השתלשלות המאורעות: "טיפלתי בהתקף בכוחות עצמי, במלון...".

"לא רציתי שיידעו על כך. רציתי לחזור ארצה בזמן, לדיון בבית-

דייני בבית-המלון בניו יורק. כבר ארזתי את חפצי כרי לחזור ארצה. היה עלי לשוב לרגל דיון נוסף של המישפט.

"פיתאום חשתי בכאבים בחזה. הזעתי, הרגשתי רצון להקיא וידעתי שזה בא — התקף-לבי".

כך סיפר לי אהרון מאיר בנימה טיבעית, אפילו שובבה מעט, על התקף-הלב שבו לקה לפני שבועיים.

"בוודאי שירעתי מה זה. זאת היתה הפעם השניה. הפעם הראשונה אירעה לפני שנתיים וחצי. אני נמנה עם מתרופצי כרי כח נורדון.

ליבו של

מנכ"ל מודת

ככלל. מימי לא קיבלתי דואר כזה. "כשפתחתי, חשכו עיני: מדינת ישראל נגד אהרון מאיר? 47 עדיי תביעה, שחלקם ידידים שלנו לא הבנתי. חיפשתי אותו בכל המקומות האפשריים..."

מאיר שלוו יותר, שלם יותר עם מה שקרה: הייתי מופתע, אבל לא לגמרי. הראו לי את פרוטוקול הדיונים שקדם לכך בוועדת ביקורת-המדינה של הכנסת. נאמר שם: מה זה, כלי-כך הרבה זמן אחרי ועדת-בייסקי, ועדיין לא העמידו איש מהבנקאים לדין? היה ברור שיצטרכו להעמיד לפחות אחד לדין, לפחות אחד: ארנסט יפת לא גם אם התוכן נשמע מר, האווירה סביב מאיר אינה כבדה. הוא מצליח להשרות סביבו שלושה של אדם שכבר התעמק באשר קרה לו ולסביבתו, ונכון להתמודד עם המציאות כאשר היא.

השיחה גלשה למה שקורה במדינה: ניפוץ הפרות הקדושות — שופטים, פרקליטים בכירים וכו'.

פרקליטו של אהרון מאיר, אגב, הוא "לא רציתי שיהיו לי בעיות, לכן

עליתי למטוס. רק כשהגעתי

ארצה אושפזתי ב'איכילוב'".

יגאל ארנון, המפורסם ממישפט אחר המתנהל בימים אלה נגדו: הפגישה הלילית. התובעת היא ליה לב-און. כל זה מתנהל בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, והחק מהכתורות הראשיות.

פרשת-המניות כבר אינה מעניינת את הציבור. יש פרשות פופולאריות יותר על סדר-היום הלאומי.

"הדיון שהיה צריך להתקיים לפני כמה ימים", סיפר לי מאיר בקול רגוע, נדרה בגלל מחלתו. המישפט הזה יימשך עוד זמן רב. זה מתנהל ממרס 1986, קבע ביושב, כמעט בחוסר-עניין.

החור התמלא בגל חרש של אורחים ומתנות. מאיר ליווה אותי בג'נטל-מניות עד למעלית.

אימת שאני יוצא מהארץ — מתי אני יוצא ומתי אני שב. "לא רציתי שתהיינה בעיות. לכן עליתי למטוס. רק כשהגעתי ארצה אושפזתי באיכילוב..."

"הוא בטוח שזאת חוכמה גדולה", העירה אשתו, "איך טיפל בעצמו? בעזרת הקרוב ברוך-הוא, כנראה".

מאיר חובש-כיפה. על-אף המישפט התלוי ועומד נגדו ועל אף מחלתו, נראה האיש היטב שהגיע לשלווה עם עצמו ומודע היטב לקרה אותו. הוא כבר "אחרי" — אחרי הכותרות הרועשות בעניינו בעיתונות, אחרי ההתקפה הציבורית על מנהלי-הבנקים בעידן משכר-המניות, אחרי הלם שאחו בו (בעיקר באשמו) כשהוחלט להגיש רק נגדו, מבין כל הבנקאים המעורבים, כתב-אישום בעיון חריגה מנהלים תקינים.

לפני כמה שבועות פגשתי נו במיסיבת יום-הולדת (64) עליזה בביתה של הפסלת אילנה גור, שרצתה לשמח אותו בעת המישפט. המסיבה היתה הפתעה עבורו: הוא לא אוהב פירסום, תעה עבורו: הוא לא אוהב פירסום,

המיישפט. "הרכון שלי אמנם נמצא ברשותי מאז שהתחיל המישפט נגדי, לפני כמה חודשים, אולם אני צריך להודיע כל

"באחד הבקרים אמרה לי אחת המת-רחצות הקבועות: 'אתה לא הולך כרגיל. משהו קרה לך'."

אחר המתרחצים הקבועים הוא פרופסור, שאיבדן מיד מה קרה.

"מעצב-בריאותי התחיל להידרדר אחרי משכר-המניות וכל מה שקרה בעיקבותיו. ברור. אתה חש שאתה קורבן, בעיתונות מפרסמים עליך דברים לא-נכונים ומעולם לא תבעתי עדיין מישהו על דיכה, שוקלים הליכים מישפטיים נגדך, אתה אוכל את עצמך, זה מרכסם מבפנים..."

המיישפט. "הרכון שלי אמנם נמצא ברשותי מאז שהתחיל המישפט נגדי, לפני כמה חודשים, אולם אני צריך להודיע כל

הי פגישה, פגישה שכזאת...

ל מני שבועיים היתה בי-ניו-יורק פגישה שכזאת: שניים שנמנו אך לפני כמה שנים עם צמרת-הכלכלה בי-אורז נועדו שם.

היו אלה אהרון מאיר, מי שהיה מנכ"ל "בנק המזרחי", וארנסט יפת, מי שפיתח בי-ישב-ראש מועצת-המנהלים של "בנק-לאומי". שניהם נאלצו לסיים את תפקידיהם בעיקבות משכר-המניות, בי-אוהרה של כמעט-לינוץ. יפת נמלט לניו-יורק, ואילו מאיר עומד עתה למישפט בארץ, בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב.

פרט להיותם שניים מ"ארבעת הגדולים" שהת-פוטרו, אין מכה משותף רב בין מאיר הסימפטי, חובש-הכיפה, המוכן להודות בטעותותיו, לבין יפת היהיר, המבוצר היטב בתוך צידקתו האבסולוטית.

מאיר סיפר לי שנפגש עם יפת בדירתו בניו-יורק, ברחוב 58. הוא סיפר שיפת אמנם נראה מהודר בלבושו בתמיד, אבל זה לא אונדו יפת...

הוא תיארו את בדידותו של יפת, המנותק מילדיו ומנושטו אלה (שהגיעה עיניו, באחרונה, להסדר מישפטי) ומחברתו האמ-רונה לחיים, שושנה וזה.

לפחות אני, שאב מאיר נחת, כשהוא מביט באשתו, הדו-מינות והחטא, שרצה טיבנו, מוקף במישפחה תומכת, כאחבה."

מאיר סיפר שיפת נדדן מרומש, שהוא מנהל רמת-חיים גבוה-למדי שהוא חושש לשוב ארצה, אף שהוא משתגע לעשות זאת. כשהערתו שבעת מנישות עם יפת בניו-יורק, לפני כמה חודשים, הוא הצליח, באנחה נדד, לקומם אותי נדד, השיב מאיר בתסכמה: "מפני שהוא ארוגנטל הוא אינו מוכן להודות בטעותיות שעשה. אני מודה! בוודאי שעשיתי טעותות של טיפול-דעת. כולנו (הבנקאים הבכירים) עשינו אז!"

משנודע ליפת על התקף-הלב שבו לקה מאיר שלה זרי-פוחית גדול ארצה, וטיילן מעמיים לפרופסור שלמה לניאדו, כדי לדרוש בשלומם של מאיר.

אקט של דאגה? ידעתי בדידות?